

1. Potser Nadal, Miquel Martí i Pol

Potser Nadal és que tothom es digui
a si mateix i en veu molt baixa el nom
de cada cosa, mastegant els mots
amb molta cura, per tal de percebre'n
tot el sabor, tota la consistència.
Potser és reposar els ulls en els objectes
quotidians, per descobrir amb sorpresa
que ni sabem com són de tant mirar-los.
Potser és un sentiment, una tendresa
que s'empara de tot; potser un somriure
inesperat en una cantonada.
I potser és tot això i, a més, la força
per reprendre el camí de cada dia
quan el misteri s'ha esvanit, i tot
torna a ser trist, i llunyà, i difícil.

Lector **David Velasco**

2. Mare Rússia, Margarit

Era l'hivern de l'any seixanta-dos:
el llum encès en el capçal del llit
no s'apagava fins a ser esvanit,
a l'alba, per murmuris de clarors.
Tolstoi va ser incansablement llegit:
mentre en algun badiu bordava un gos,
jo imaginava, al bosc, un fabulós
passeig en els trineus sota la nit.
Va nevar a Barcelona, aquell hivern.
Calladament ens van embolcallar
els flocs de neu com una gran vitrina,
i, en arribar el bon temps, amb el desgel,
tu ja tenies per a mi, Raquel,
el rostre clar d'una Anna Karenina.

Lectora **Mercè Fatjó**

3. Nadal, Josep Gual

Que tingui una pau ben plena
Cada fulla de l'arbre de Nadal
I en aquest dia esborri tota pena
l'infant que va néixer en el Portal.

En aquest dia i en els altres dies
en sigui el viure més tranquil i llis
i que l'Estrella ens meni per les vies
que acostin més al cel a aquest País.

Si el néixer és un plor i una esperança
I el començ d'un camí ben dreturer,
emprenem-lo entonant una lloança
Al més humil fill d'un fuster

Lectora **Àngels Sánchez**

4. *Racconto, Pere IV*

Hi hagué un primer pessebre
obscur i cautelós
d'anunci restringit
a una dotzena de pastors
i altres exòtics especialistes.
Jo m'hi trobava i he de confessar
que tots guardarem el secret,
intimidats per una meravella
sense esclat ni aparença,
tant mísera i somorta com això:
a un matrimoni arran i pobre
li nasqué el primer fill
en el racó d'un porxo.

Però hi havia aquella nit per tot
una claror que ens animava,
com un alba abans d'hora.
I el nadó no plorava,
i ens mirà a poc a poc,
amb una força trista
que ens desassossegà
com si ens veiéssim enxampats - en malifetes o amb mals
pensaments.

És cert, que algú havia vist un àngel
i un estel amb ròssec.
Jo no recordo ni l'estel ni l'àngel.
(Només un xic les gales deslluïdes
dels viatgers, que em semblen que eren quatre
i llur seguici;
ens repartiren uns pastissos fets i salats alhora).

Els petits es fan grans
i jo aleshores no era sinó un sagal;
tot just sabia
fer bronzir còdols amb la fona.

Al cap de temps i temps
s'aclarien les coses
terribles i admirables d'aquella nit primera.
I avui ja ho diu tothom:
Si l'infant nasqué trist
és que llegia la història de demà.

I els homes prosseguien les guerres de costum,
però restà la fe petita
com un pessebre al passadís.

Jo aleshores només era un sagal
desconfiat i bròfec;
ara pel març compleixo 1970 anys,
I no em voldria pas morir,
que això tot just comença

Lectores **Joana Ventura i Àurea Brufau**

5 Setembre 30, Marta Pessarrodona

Per si algun dia no pots creure res
d'allò que de mi et diuen,
i els mesos d'hivern són més llargs que mai
o la calor enganxosa d'estiu dura massa.
Recorda: ens vam estimar.
No vam sentir ni rellotges, ni campanars,
ni timbres, ni telèfons, ni la remor
de l'amor nostre ferint-ne d'altres.

Per si algun dia no puc creure res
teu -una imatge com tantes
en la multitud imbècil d'un còctel-
i te m'acosto, i emmudeixo, i corro.

Recordaré: ens vam estimar.
Una guspira ho va encendre;
i el foc cremava com abans,
i després era bo de veure les brases.

Per si algun dia ens sembla
una anècdota, només un incident.
Recordaré: vaig sentir-me viva,
encara que m'entesti,
per sempre més, a negar-ho.

Lectora **Maria Amor Fernández**

6. *La clara llum.* Toni Comas

Repareu que avui anem a la clara llum. Menem el nostre gussi estavellat per una mar blana. No cal esforç, i els remes, lligats a l'escàlem, es mouen suaument al llagoteig de les ones. Els sorrals de la injustícia i de la mort qui sap on queden. Ni el freu de desventura. Els dilemes es donen en l'alta comprensió de que tota cosa té solució en el revolt inesperat, en la trajectòria mínima del pensar i que no cal més que una llum com la d'avui.

Lectora **Eulàlia Comas**

7. *Nit de Nadal,* Joana Raspall

Si aquesta nit sents una remor estranya
que, no saps com, t'obliga a mirar el cel,
i enyores gust de mel
i tens desig d'una pau que no enganya...

és que a través dels aires de la nit
t'arriba aquell ressò de l'Establia
de quan l'Infant naixia
i s'elevava un càntic d'infinít.

Si ja no saps sentir-te pastoret,
ni aturar-te a entendre el bell missatge,
almenys, tingues coratge
de seguir el teu camí amb el cor net.

Lectora **Rosa Costas**

Passen les hores, els dies, les setmanes.
El mes passat ja és molt de temps.
El rellotge toca contínuament l'hora.
El sol de març tot ho adoba.
(No estem amb un lleó que trepitja els ocells
i té un lloro a l'orella.)
Ara m'arrepento en una paret.
He fet servir d'escombra aquests poemes
per netejar racons del pensament.
Alguna vegada m'he pintat de negre,
però les frases han sortit directes
i s'han convertit en una eina
de la tenacitat contra la pega.
A partir d'un cert grau de poder
el judici moral ja no és possible.
Els interessos de les nacions
veiem que puguen sobre els drets humans.
Venen com fan les coses
i no les coses que fan.

La millor sort dels daus és no jugar-hi.
Muntanya avall tothom entra a la dansa.
No hi ha ningú que traci una muralla.
Els catalans preguntem
i els forasters no contesten.
Per això sóc dels qui creuen que l'aigua és trista.
Veig en els sorolls
la prolongació de les paraules.
Encara som lluny d'un cel sense núvols
i a la terra els déus estan en males mans.
La santa obediència al servei de qui
no és sant poc sembla una virtut.
Als llibres sagrats hi surten cucs

#confessions

Lectura dramatitzada de poemes
2018

que s'alimenten de lletra morta.
Quan estic pensatiu m'agrada tenir obert.
No puc afegir res més
a la veritat que porto dintre.

Lector **Josep Miramunt i Maria Faixó**

**Aquella nit, les caravanes del camí
sentien un gran pes,
i era verdós i encès
l'ull de la pantera;
però ningú no sabia el que era,
ningú no va veure res...
Ni el rostre emmascarat
ni el braç despullat
ni la gaita de seda que es fonia
varen poder comprendre l'alegria!**

I només els pastors precisament,
perquè no duien greix al pensament,
perquè sabien les quatre paraules
per dir el nom dels vents
i el nom dels torrents
i el nom de les herbes menudes
i el nom de l'ocell estantís
i el nom de les muntanyes del país,
tan conegudes!
Però ells, lluny de tothom,
ells no tenien nom!...
Eren cossos a sol i a serena
bo i gronxant nostre somni d'infant,
els pastors de Betlem, caminant
amb el sac de gemecs a l'esquena.

I només aquests pobres pastors
de les nostres estones més pures,
els de la calma i els dolors
del nostre cor de criatures,
tenen el front lliure de mal,
tenen els ulls plens d'alegria,
per veure l'astre virginal,
per veure l'àngel, que anuncia
tot el misteri de Nadal!...

Lectores **Elisenda Miró, Roser Giner i Maria García Álvarez**

Aquella nit, les caravanes del camí
sentien un gran pes,
i era verdós i encès
l'ull de la pantera;
però ningú no sabia el que era,
ningú no va veure res...
Ni el rostre emmascarat
ni el braç despullat
ni la gaita de seda que es fonia
varen poder comprendre l'alegria!

I només els pastors precisament,
perquè no duien greix al pensament,
perquè sabien les quatre paraules
per dir el nom dels vents
i el nom dels torrents
i el nom de les herbes menudes
i el nom de l'ocell estantís
i el nom de les muntanyes del país,
tan conegudes!
Però ells, lluny de tothom,
ells no tenien nom!...
Eren cossos a sol i a serena
bo i gronxant nostre somni d'infant,
els pastors de Betlem, caminant
amb el sac de gemecs a l'esquena.

I només aquests pobres pastors
de les nostres estones més pures,
els de la calma i els dolors
del nostre cor de criatures,
tenen el front lliure de mal,
tenen els ulls plens d'alegria,
per veure l'astre virginal,
per veure l'àngel, que anuncia
tot el misteri de Nadal!...

Lectores **Elisenda Miró, Roser Giner i Maria García Álvarez**

Enlluernat pels focus
miro l'obscuritat on sou vosaltres.
Els focus són aquesta il·lusió
de l'ombra on escolteu la claredat
de la meva ceguesa: tots portem
un auditori fosc dins de nosaltres
escoltant en silenci aquesta història
de la seducció sense esperança.
Estimar és ser distant.
L'amor és ser estranger, però vosaltres
sou l'hospitalitat d'aquest silenci
que m'ha escoltat sabent que dintre vostre
he deixat d'existir, que no hauré estat
més que l'ombra estimada d'algú altre.

Lectora **Neus Soler**